

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 633. Usque Ad Annum 726

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1760

VD18 90117840

§. 54. Papa Concilium rejicit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66082](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66082)

Sæculum VII ultimus Canon est Concilii in Trullo,
A. C. 692. cui Justinianus Imperator primus cinnabari subscripsit; id enim ejus Dignitatis Prærogativa erat. Tum locus, ubi scriberet Papa, relictus, & deinde subscripserunt quatuor Patriarchæ omnesque Episcopi, locum relinquentes, quo aliqui absentes nomina apponerent. Nomina Legatorum Papæ non visuntur, cum tamen Anastasius dicat, eos dolo deceptos subscripsisse.

*Anast. in
Serg.*

§. LIV.

Papa Concilium rejicit.

Paul. Diac. VI. Justinianus Imperator volens Sergium Papam compellere, ut huic Concilio subscriberet, misit unum Exemplar sex voluminum, cui ipse manu propria & deinde tres Patriarchæ Alexandrinus, Constantinopolitanus, Antiochenus, alique Præsules subscripserant, cui etiam Papa primo loco subscriberet. At Pontifex hæc Volumina nec recipere, nec aperiri voluit, ut legerentur, cum sibi persuasum haberet, nullum esse istud Concilium. (*) Hinc Imperator magna indigna-

(*) Eo minus etiam Summus Pontifex Concilium in Trullo seu Quinisextum tanquam legitimum recipere potuit, quod illud sine participatione Sedis Romanæ Universale appellabant; ita

dignatione commotus misso Romam officiorum Præfecto, cui nomen Sergius, Joannem Episcopum Portuensem, & Bonifacium

Sæculum VII
A. C. 692.

L I 5

ita enim incipit Canon LI: *omnino prohibet hæc Sancta & Universalis Synodus &c.* Si enim Papæ hanc Orientalium præfidentiam diffimulassent, actum fuisset de Unitate & Hierarchia Ecclesiæ.

Necessaria veræ Ecclesiæ Notâ est unitas, & maximum Bonum, de quo, quis crederet? etiam aliquæ in Hollandia Provinciæ sollicitæ sunt. † *Relata Ratisb.*
Serenissima Princeps Anna, Georgii II. Regis Magnæ Britanniæ Filia, Wilhelmi V. Principis Arausionensis vidua, Belgii fœderati Gubernatrix, mense Januario hujus anni 1759. obiit; cumque pauculis horis antequam oppeteret, pactis Matrimonii inter Filiam suam Carolinam & Principem Weilburgo-Nassoviensem ineundi, conditione addita, ut proles ex hoc Conjugio nascitura non in alia Religione, quam illa, quæ in Republica dominatur, educaretur, manu propria subscripsisset, & septem Provinciarum unitarum Mandatarios rogasset, ut pacta hæc Nuptialia rata haberent, Provinciæ, Principe paulopost satis functa, hac de Re deliberare cœperunt. At in diversas abiere sententias. Provinciæ Zelandia, Frisia, Transsalaria, & Grœninga consenserunt, satis Religioni veræ reformatæ cautum existimantes illa Clausula, liberos procreandos in nulla alia educari posse. Econtra Provinciæ, Hollandia, & Ultrajectum objecerunt; si procederent hæ Nuptiæ, cum Principe Nassoviæ-Weilburgensis

sis

Sæculum VII
A. C. 692.

facium Sacræ Sedis Cnosiliarium inde abstractos Constantinopolim perduci iussit.

Postea Zachariam Protospatarium suum, id est, Prætorianorum Præfectum, Romam misit cum mandatis, Papam quoque capiendi. Sed milites urbis Ravenatis, Ducatus Pentapolis & vicinarum Regionum hanc vim Pontifici inferendam prohibuerunt; cumque Zacharias tot milites undique Romam convolare
vide.

sis Religionem Confessionistarum profiteretur, si aliquando conscientia suæ repugnare crederet, permittere, ut proles sua in alia Religione quam Lutherana institueretur, posse contingere, ut aliquis Gubernator Hæreditarius alterius Religionis, quam illius, quæ in Provinciis fœderatis præcipua est, existeret. Jam vero admiratione & quæstioni locus est, cur Provinciæ unitæ Principem habere reformident Religione Lutherana, idque Religioni veræ, ut ajunt, reformatæ Hollandiæ nociturum timeant, cum tamen, dum singulis annis indicunt Pœnitentiæ, Jejunii & Orationis Dies, populos suos pro Conservatione omnium Ecclesiarum Protestantium in variis Orbis Partibus dispersarum orare jubeant, & eo ipso se cum illis omnibus in eadem Religionis Communionem vivere profiteantur? Nempe omnibus extra Communionem Ecclesiæ Romanæ positis in Doctrina de Ecclesiæ Unitate nulla Regula est, nihil fixum, nihil firmum; unde etiam sibi metipsis contradicant & adversentur.

videret, perterritus Papam rogabat, ut ^{Sæculum VII} portas claudi & custodiri juberet. Imo ^{A. C. 69.} omnibus artibus trepidans usque in cubiculum Papæ se penetravit, cum fletu orans, ut misereretur, & sibi vitam servaret. Interim copiæ Ravennatenses per portam S. Petri urbem intrant, usque ad Palatium Lateranense perveniunt, & quosque obvios minaciter jubent, sibi Papam monstrare; nam increbuerat rumor, eum noctu fuisse abstractum; & quia foribus clausis excludebantur, militari ferocia imperant confestim aperiri ab iis qui intus erant, nisi mallent eas vi prosterni. Tunc vero Zacharias nullus dubitans, actum esse de vita sua, sub lectulum Papæ irrepsit, adeo timore mortis obrutus, ut mentis impos esset. Papa consternatum bene sperare, & metum discutere jubet, moxque extra Basilicam Theodori Papæ progreditur, & portis aperiri jussis, in Sede, quam *sub Apostolis* nominabant, acquiescit, ut conspiceretur ab omnibus. Ibi populum, militesque tumultuantes, qui ad se videndum confluxerant, lenibus verbis demulsit. Recedere tamen, & stationes circum ædes Lateranenses deserere noluerunt, donec Zacharias Protospatarius ex urbe Roma probrose ejectus fuisset.